

מאוצרות הפרשה

שיפסוק במשפט זה. (אהל תורה, שם)

ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון (כו, יח)

מאיזה ישיבה הגיע יהושע בן נון??

בפרשה אנחנו קוראים על זה שהקב"ה מינה את יהושע בן נון להיות איש על העדה לאחר משה רבינו ...

ושמעתי מת"ח אחד שליט"א שהקשה: יהושע בן נון הרי היה אחד מהמרגלים... והנה בתחילת פרשת שלח התורה אמרה על "המרגלים שראשי בני ישראל המה..." אומר בעל הטורים: המה גימטריא חמישים!! מכאן שהמרגלים היו שרי חמישים... זאת אומרת: שיהושע בן נון היה בסך הכל שר חמישים!!! לא פחות... אבל גם לא יותר.

זאת אומרת: מעל יהושע בן נון היו שרי מאות... שמעליהם היו שרי אלפים... כלומר: כשליהושע בן נון הייתה שאלה הלכתית... לא היה לו אפילו את הזכות לגשת למשה... הוא נאלץ ללכת לשר המאות... ש... ששר המאות הלך לשאול את שר האלפים ... ו... ושר האלפים שאל את משה ... ויהושע בן נון הוא הוא זה שנהיה מלך על ישראל???

וכי איך שר החמישים נהפך להיות שר על שר האלפים??

בא רק נמחיש את זה: תתאר לעצמך: במחנה ישראל יש הרבה בתי כנסיות... יש בית כנסת של אלף איש בראשות הגאון הגדול הרב שליט"א... יש בית כנסת של כמה מאות איש בראשות הגאון הרב שליט"א... ו... ו... שם בקצה של השכונה יש חידר... שבשבת פותחים שתי כיתות ויש בו מקום רק לחמישים אנשים (ש שהקרוואן הזה באמצע השבוע שייך לחידר...) והרב שם זה הרב הגאון ר' יהושע בן נון... והנה ביום אחד בהיר... אותו הרב הגאון ר' יהושע נהיה גדול הדור... הרב של הרבנים של שרי אלפים ??? איך יהושע בן נון עשה את זה? איך הוא הגיע רחוק כ"כ? התשובה היא כך: יהושע בן נון באמת היה רק שר חמישים!!! לא יותר!!! היו לו כוחות וכישורים כמו שיש לשר חמישים לא יותר!! אבל הוא מיצה את השר חמישים שבו עד תום!! הוא עשה את כל מה שבן תמותה יכול לעשות בכוחות וכישורים של שר חמישים... שר חמישים שממצה את כל החמישים שבו!!! שווה יותר משר אלפים שממצה 999 מהאלף שבו!!!! רגע... ומה אתה חושב?? שיהושע נשאר שר חמישים... פשוט שלא!!! יהושע עלה והתעלה עד יותר משר אלפים... ללמדך: שמי שממצה את שר החמישים שבו!! מובטח לו שהקב"ה ירומם אותו למעלה למעלה יותר משר אלפים...

בחור יקר: אל תזלזל בכוחות שיש לך!!! כי מה שיש לך זה מה שהקב"ה רוצה... אם אתה מצידך תמצה את כוחותך עד הסוף... "הקב"ה יתן לך צ'אנס למצות כוחות הרבה יותר גדולים... אבל גם עד אז... כעת!! בכוחות שלך אם רק תנצל אותם עד הסוף אתה מבחר המין האנושי. בהצלחה. (אז נדברו)

ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לה' וכו' עולת תמיד (כז, ט)
הגמרא בסנהדרין (כז) אומרת, המגרש את אשתו, אפילו מזבח מוריד עליו דמעות. בספר "עוללות אפרים" הביא רמז לכך. בכל פרשת התמידים אין אותיות ג' ו-ט', לרמז שהגט אינו רצוי למזבח. וכשח"ו יש מקרה שאדם מגרש את אשתו, אז המזבח מוריד דמעות.

לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום (כה, יא)

רבי יואל מסאטמר זי"ע אמר פעם, בתורה, מובא מעשה הקנאות של פנחס בסוף פרשת בלק. ואילו השכר שפנחס קיבל מובא בתחילת פרשת פנחס. מדוע? ביאר רבי יואל: לפני שנותנים שכר על מעשה קנאות, ממתנינים במשך שבוע כדי לבדוק שזה אכן נעשה לשם שמים.

חנוך משפחת החנכי לפלוא משפחת הפלאי (כו, ה)

הוסיפה התורה לשמותיהם של כל ראשי משפחות השבטים את האות ה"א בתחלתן, ואת האות יו"ד בסופם: **החנכי, הפלאי**, שהן אותיות שמו, מלפניהם ומאחוריהם, לומר בזה שה' מעיד על כשרות יחוסם. אמנם בשמות אבות השבטים לא נוספו ה"א ויו"ד: "אלה משפחות בני גד", "אלה משפחת יהודה", "אלה משפחת יששכר", וכו'. אלא ששלשה שבטים יצאו מכלל זה, וגם לשמות אבותיהם נוספו האותיות ה"א ויו"ד: ראובן – "אלה משפחות הראובני", שמעון – "אלה משפחות השמעוני", וזבולון – "אלה משפחת הזבולני". הסיבה שלשבטים ראובן ושמעון נוספו אותיות שם ה', היא כדי לפים את דעתם מפני שהיו נזופים – ראובן נזף על מעשה בלהה, ושמעון נזף על מעשה זמרי. והסיבה שלזבולון נוספו אותיות שם ה', היא כדי להוסיף לו שמירה. מאחר וזבולון היה מפליג ביום, שהוא מקום סכנת מות, כמו שנאמר (שופטים ה, יח): "זבולון עם חרף נפשו למות" – הוסיף לו הקב"ה את אותיות שמו, לשמירה. (חוקני)

בני שמעון למשפחתם (כו, יב)

מדוע בשאר השבטים נכתבה לפני שמם רק המילה "בני" – "בני שמעון למשפחתם", "בני גד למשפחתם", "בני יששכר למשפחתם" וכן הלאה – הרי שלפני שמות השבטים אפרים ודן נוספה גם המילה "אלה" – אלה בני אפרים למשפחתם, "אלה בני דן למשפחתם".

ניתן להסביר ולומר שהמילה "אלה" רומזת לעבודה זרה, כמו שאמרו על עגל הזהב, (שמות לב, ד) – "אלה אלהיך ישראל". ואמנם בשבטי אפרים ודן חטאו בעבודה זרה יותר מכל שאר השבטים. ירבעם בן נבט שהיה משבט אפרים, היה ראש המלכים שהחטיאו את ישראל בעבודה זרה, ואיצ'ם לעבוד לשני העגלים שבנה. את העגל האחד שם בבית א-ל, ואת השני בנחלת שבט דן (מל"א יב) – המקום שבו השכינו בני דן את פסל מיכה (שופטים יח, לא). מסיבה זו הוסיפה התורה לשבטי אפרים ודן את המילה "אלה". (רבנו בחיי, הובא בעלון נפת צופים)

ויקרב משה את משפטן לפני ה' (כו, ה)

נשאלת השאלה: מדוע לא הכריע משה במשפטן של בנות צלפחד? והרי לכאורה דבר פשוט הוא, שאם אין בן, אזי הבת יורשת, ואף השכל הישר מורה כן. ומדוע רצה משה שהקב"ה ישפוט בדין? ניתן להסביר זאת על פי מה שאמרו חז"ל (שבת קי"ט): "לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחללו בה את השבת", ומכאן שירושת הארץ תלויה בשמירת שבת. ומאחר וצלפחד חילל שבת, לכאורה לא מגיע לו חלק ונחלה בארץ. אמנם למעשה כן הגיע לו חלק בארץ, מפני שעשה את מעשהו לשם שמים, כדברי חז"ל במדרש, שלא קושיש צלפחד בשבת, אלא כדי להראות לישראל את ענשו של מחלל שבת, למען יראו וייראו. ומכיוון ורק הבורא יתברך יכול היה לדעת מה היה בלבו של צלפחד, אם נתכון לשם שמים או לא, רצה משה שדוקא הבורא יתברך, הוא

כוחם של מעשים קטנים!

יפקד ה' אלהי הרוחת לכל בשר איש על העדה (כ"ז, ט"ז)

ופרש"י: "יפקד ה' - כיון ששמע משה שא"ל המקום תן נחלת צלפחד לבנותיו, אמר: הגיע שעה שאתבע צרכי שיירשו בני את גדולתי. א"ל הקב"ה: לא כך עלתה במחשבה לפני. כדאי הוא יהושע ליטול שכר שמושו שלא מש מתוך האהל. וזהו שאמר שלמה: נוצר תאנה יאכל פריה". לכאורה יש להבין: מה הדמיון בין 'נוצר תאנה' אשר מן הראוי שיאכל את פריה אחר שעמל עליו, ובין יהושע אשר קיבל את הזכות להנהיג את ישראל משום שסידר את הספסלים בבית המדרש? בניגוד לנוצר התאנה, אשר מגיע לו להנות מפרי עמלו ולאכול את פריה - אצל יהושע לכאורה אין אנו רואים כל שייכות בין המעשה שעשה ובין הפרי שקיבל, בדמות הנהגת העדה! את התשובה נבין על פי המעשה הבא:

מנהגו של הגאון רבי זעליג ראובן בענגיס זצ"ל, היה לסיים את הש"ס אחת לשנה. משום כך, מה רבתה הפתעתם של בני הבית, כאשר ביום מן הימים, חמשה חודשים בלבד אחרי הסיום הקודם - הודיע כי הינו מבקש לערוך סעודה מיוחדת לרגל סיום הש"ס. ההפתעה רק התעצמה, כאשר הפעם, הזמין רבי ראובן לסיום זה כמה וכמה מגדולי ישראל - בהם הגאון רבי שלמה זלמן אויערבך והגאון רבי יוסף שלום אלישיב, תוך שעל פניו ניכר כי מדובר מבחינתו בשמחה יוצאת דופן, החורגת מגדר הרגיל.

את תהיותיהם של בני הבית, פיזר רבי זעליג ראובן עצמו, בעת סעודת המצוה. או אז, בעודו מסב עם ידידיו סביב השולחן הערוך, פתח בעל הבית וסיפר: "כפי שבודאי יודעים אתם, שאיפתי היתה להתרחק מעול הרבנות. לאחר נישואי, ישבתי בבית חותני שמונה שנים, בהן שקדתי על תלמודי בלא מפריע. גם לאחר מכן, כשנאלצתי לקבל על עצמי את עול הרבנות, חיפשתי משרות בעיירות קטנות - בהן הטרדות היו מועטות, כך שהתאפשר לי להמשיך וללמוד במשך מרבית שעות היממה. כאשר הגיעו אלי הצעות מערים גדולות יותר, בהם טרדות הרבנות גדולות אף הן - דחיתי אותן בלא היסוס.

משהגעתי לירושלים, וקיבלתי על עצמי את עול רבנותה - התברר לי עד כמה צדקתי. כעת, כמעט אני לא מוצא זמן ללמוד. פה יש חתונה, שם ל"ע לווייה, היום סידור קידושין, ומחר טרדה אחרת, וכן הלאה. אולם כאילו לא די בכך, הרי שישנה בעיה נוספת: לא פעם, כשאני מגיע לאירוע כזה או אחר - אני נאלץ להמתין במשך דקות ארוכות, לעיתים אפילו עשר דקות ויותר...

ובכן, החלטתי, כי אם אינני יכול לחסוך מעצמי את עול הטרדות, הרי שלפחות אני יכול לנצל את זמן ההמתנה לבל יצא לבטלה... קבעתי אפוא לעצמי סדר לימוד לאותן דקות של המתנה, ובמסגרת הסדר הזה - זכיתי כעת לסיים את הש"ס כולו! כלום מבינים אתם מדוע כה מיוחד סיום זה בעיני, מעבר לכל שאר הסיומים שערכתי בחיי?"

הרי לנו, כי אנשים גדולים - אינם מזלזלים אפילו ברגעים קטנים... הם יודעים, כי הגדלות צומחת לא דוקא מתוך המעשים הגדולים, אלא גם, ואולי אפילו בעיקר - מתוך המעשים הקטנים והיומיומיים, שבסופו של דבר מצטרפים לחשבון גדול! ומכאן, מבאר הרב בלוך, תשובה לשאלתנו:

שכן הנה, במשך שנים, יהושע בן נון הקדיש מכוחו ומזמנו בכדי לסדר את הספסלים בבית מדרשו של משה. אלו היו אמנם מעשים 'קטנים' של יום יום, אולם דוקא מתוך המעשים הקטנים הללו - צמחה גדלות נפלאה!

בבחינה זו, דמה יהושע לנוצר התאנה. האדם שנטוע עץ תאנים, עושה מעשה קטן: הוא טומן ייחור של תאנה באדמה... לכאורה - המעשה קטן וחסר חשיבות, והייחור הקטן הינו חסר משמעות... אולם נוצר התאנה יודע כי הייחור הזה יצמיח עץ רב פירות, מפירותיו יאכל במשך שנים רבות!

וכך גם באשר ליהושע... מאחר והוא לא זלזל במעשים הקטנים, אלא ידע שסופם להצמיח גדלות רבתי - על כן הוא אמנם גדל והעפיל מעלה מעלה, ומשכך - היה ראוי להנהיג את העדה, בזכות ולא בחסד! (מתוך הספר "ללמדך" במדבר שתידי לצאת אי"ה)

פינת ההלכה

הכסף שביטוח לאומי מעביר לתוכנית חסכון, למי זה שייך לאבא או לבן?

שאלה: בשנים האחרונות ביטוח לאומי מכניס לכל ילד 50 ש"ח בחודש בתוכנית חסכון, וזה במקום קצבת הילדים שהיה נהוג לתת להורים עבור הילדים, וכשהילד מגיע לגיל 18 אפשר להוציא את הכסף. מברור אצל ביטוח לאומי הם אמרו, שגם כשהילד מגיע לגיל 18 ההורים אינם יכולים להעביר את הכסף לחשבונם, אלא לאחר שהילד מגיע לגיל 18, הבן יכול לבקש להעביר את הכסף לחשבון הבנק שלו, אבל צריך את הסכמת ההורים, ומגיל 21 הבן יכול לבקש להוציא את הכסף גם ללא הסכמת ההורים, והכסף יועבר לחשבון הבן בבנק ע"פ בקשתו. בני הגיע לגיל 19 ואני מגלגל חובות רבים, ורציתי לשאול על פי ההלכה למי הכסף שייך, לבן או להורים, כי בעיקרון הכסף הוא במקום קצבת ילדים שהיה מגיע להורים שמגדלים את הילדים, האם גם הכסף הזה שייך להורים, או שמא הכסף שייך לבן, ואני לא יכול להשתמש בכסף עבור כיסוי חובותי, שלקחתי עבור גידול ילדי?

תשובה: לפי תשובת הביטוח לאומי, הם נתנו את הכסף לבן, על מנת שאין לאבא רשות להשתמש בכסף, ואם כן גם בבן הסמוך על שולחן אביו, הכסף אינו שייך לאב, אלא לבן, ואין האב יכול להשתמש בכסף לצרכיו, אלא בהסכמת בנו. (הגר"י זילברשטיין שליט"א)

חידה שבועית

עזון הקיר הנאה קבית משפחת זית מנמיצ את 103310 לפי המתכונת הפאה:
ככל שעה צאפה הוא מנמיצ מספר 103310 מהתאם לפעה (בתשע - 9 103310, בעשר - 10 103310, וכן הלאה) וככל מחצית השעה הוא מנמיצ 103310 אחד. משך זמן ה103310 ככל שעה
היא אינו צאפה על מחצית הדקה. ביזמן מסוים צמד אדע ליד העזון שעה ו-59 דקות. מהו סך ה103310 מנמיצ אותו אדע כוודאות? פאחרו מאחת האפשרויות:
1. 3 103310. 2. 5 103310. 3. 6 103310. 4. 8 103310.

תשובה לחידה פר"ש: צפור אבא של בלק. תשובה לחידה השבועית: ביקורת.

מזל טוב

מרכיב העיר: משפחות קפלן - בקשת לנשואי הבן הנכר משפחות שטרנברג - ניכטבורג להכנס הבן הנכר לעול תורה ומצוות משפחות אייזנבך - חיק להכנס הבן הנכר לעול תורה ומצוות בני הדב: משפחות רוטלוי - הרבסט - שלזינגר - פרידלנד לנשואי הבן הבת הנכרה היננה

פתרונות לחידות והודעות לשמחות ניתן לשלוח עד יום שני בפקס: 037608833 או למייל a7608833@gmail.com